

Ordføreren (Blem): Jeg protesterer bestemt mod den Udtalelse, at jeg ikke har rørt en Finger for at fremme Spørgsmaalet om en Bevilling til Hedesagen, men jeg afventer det Ændringsforslag, som den højtærede Minister i Samraadet bebudede at ville stille, og jeg hævder, at det har altid været Finansudvalgets Praksis, at naar Udvalget har begæret Samraad med en Minister om en Bevilling, man ønsker, og Ministeren har svaret, at han sympatiserer med det paagældende Formaal, og at han vilde undersøge Sagen og agtede til næste Behandling at stille Ændringsforslag, have vi altid afventet dette. Derfor tør jeg ogsaa paastaa en Gang til, at dette Forslag er et politisk Forlag, fordi det ærede Mindretal er gaaet bort fra den sædvanlige Praksis, har brudt ud fra Forretningsgangen og har stillet sit Ændringsforslag, til Trods for, at det vidste fra Samraadet, at Sagen vilde komme ned her i Tinget, at den vilde komme frem til Forhandling, og at der ogsaa vilde komme til at foreligge Ændringsforslag. Jeg tror ogsaa, at hvis alt det Valgfæsk, der bydes os her i Tinget i denne Vinter, skal influere paa Flæskepriserne, da faa vi billig Pris paa Flæsket.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem for Rønne (Blem) udtaler nu, at Landbrugsministeren har udtalt Sympati for dette Forslag. Det er mig aldeles ubekendt, at han nogen Sinde har gjort det. Hvis han har gjort det i Finansudvalget, hvad jeg ikke mindes — jeg har eftersat mine Notater i den Henseende, men ikke et Ord staar der derom — saa har han jo rigtignok i høj Grad forandret sit Standpunkt her i Tinget. Det ser man, naar man læser Landbrugsministerens Udtalelser her, hvor han begynder paa følgende Maade, idet han siger: „Jeg vil tage det mest meningsløse først og gemme det til sidst, som der dog er lidt Mening i“. Han begynder saa netop med dette Spørgsmaal her. Hvor tør saa det ærede Medlem for Rønne da her staa op og sige, at Ministeren har udtalt Sympati i Finansudvalget, naar han her udtaler sig saa haardt og afvisende, som Tilfældet er? Det faar det ærede Medlem da ingen til at tro. Men Ministeren er jo til Stede her, han kan jo sige, hvad han har sagt i Udvalget. Det er jo mærkværdigt, naar der sidder to Medlemmer, som have noteret op, hvad der er sket i Samraadet, og noteret op, hvad andre Medlemmer, f. Eks. det ærede Medlem for Grenaa (Niels Pedersen) har

sagt, at vi ikke have det mindste Notat om, hvad Ministeren har sagt. Men det ligger i, at han ikke har udtalt noget som helst derom.

Det, Ministeren vil, er noget helt andet, det er ikke vort Forslag, han vil have fremmet, men det er et Forslag om Forhøjelse af Laanesummen paa § 27, altsaa et helt andet Forslag end vort. Da vi altsaa stille et helt andet Forslag end det, Ministeren har omtalt, have vi ikke gjort Brud paa nogen som helst Praksis, vi ere i vor fulde og gode Ret ved den Fremgangsmaade, vi have brugt.

Ordføreren (Blem): Det protesterer jeg bestemt imod, at det ærede Mindretal ikke har brudt den sædvanlige Praksis. Ministeren udtalte i Udvalget sin Sympati for Formaalet, lovede at tage Sagen under Overvejelse og om muligt at stille et Ændringsforslag til 3die Behandling. Den Gang talte han ikke om, at det vilde angaa Udlaan af Statslaanefonden; han sagde, at han vilde undersøge Sagen først. Altsaa det ærede Mindretal render hen og stiller sit Ændringsforslag om 30,000 Kr., uagtet det vidste, at hele Udvalget netop var enigt om at ønske fremmet en Bevilling til Hedesagen, enten det nu blev paa den ene eller den anden Maade, og uagtet Ministeren lovede at undersøge Sagen og eventuelt at stille Ændringsforslag til 3die Behandling. Saa burde det ærede Mindretal have ventet, indtil det saa Ændringsforslaget til 3die Behandling, og da kunde det have stillet Underændringsforslag dertil. Saa havde Mindretallet fulgt tidligere Praksis, men det har det nu ikke gjort. Derfor er det et politisk Spørgsmaal, det har rejst, og vi vide nok, hvad Ærinde det har.

K. M. Klausen: Jeg kan ikke indrømme Rigtigheden af, hvad den ærede Ordfører (Blem) sagde her. Jeg har fulgt denne Sag meget nøje under Ministerkonferencen, og jeg havde saa meget større Grund dertil, som det var mig, der førte Ordet overfor Ministeren ved denne Lejlighed, mig, der bragte Sagen frem, mig, der havde rejst den i Udvalget. Men der skimtede virkelig ikke Spor af Sympati for denne Sag frem af Ministerens Udtalelser. Det fremgaar ogsaa saa tydelig som noget, naar man læser Ministerens Udtalelser her. Men Ministeren er jo til Stede, hvorfor skal saa den ærede Ordfører stadig staa som Forsvarer for en Minister, der selv er nærværende? Ministeren har